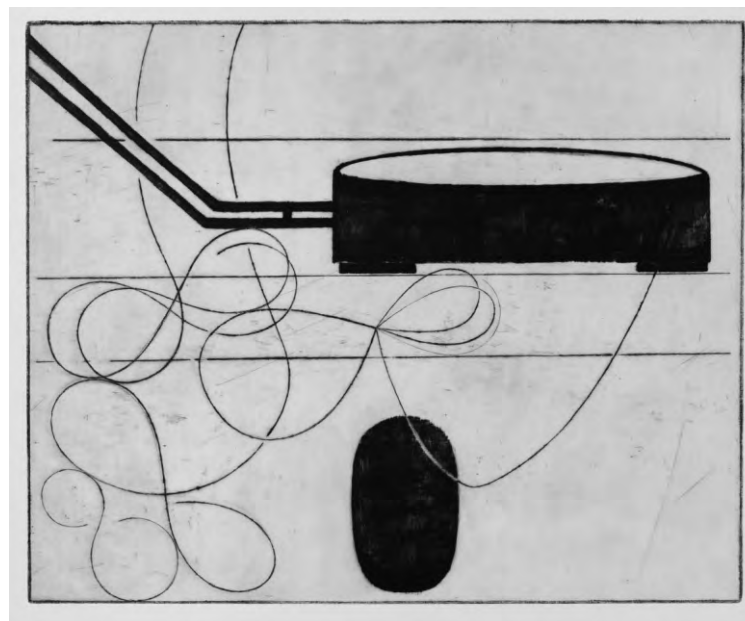
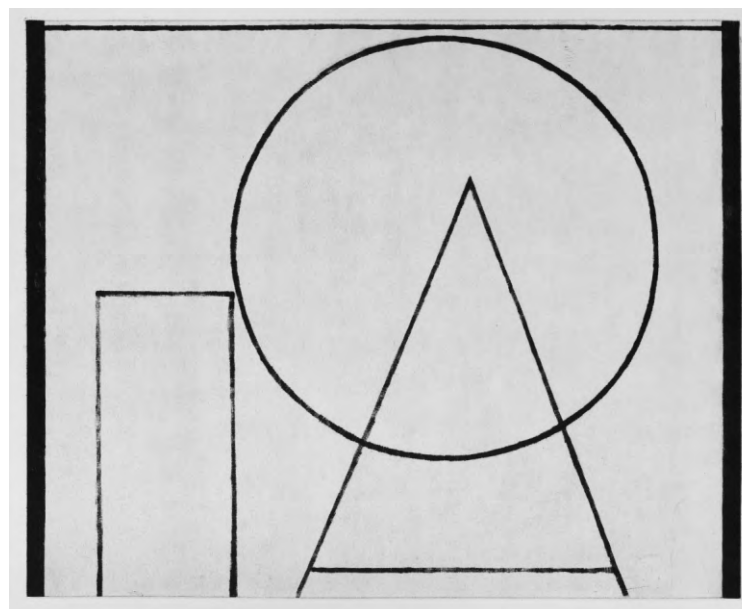

Zevrubný pohled na jednotlivá díla Moniky Immrové, grafické listy a sochařské objekty, vede k poznání, že nejdůležitějším úkolem jejího tvůrčího zkoumání a výtvarného uvažování je definovat tvar. Jakmile ho objevuje a buduje v grafické technice, ráda využívá kontrastu černého pozadí a světlého, siluetově výrazného a v jemných křivkách klenutého tvarového motivu. V jeho vnitřku pak šerosvitnou modelací dociluje objemového zakřivení. Jindy se přiklání k pojetí, v němž pozadí, tedy plocha papíru zůstává světlá a naopak vlastní tvar je díky použité technice až sametově černý. Graficky ztvárněné moduly v listech Moniky Immrové mnohdy asociují předměty našeho každodenního života. Některé z nich autorka sama označila názvem Nádoby nebo Zátíší. Tu jakoby imaginární „dóza či egyptská kanopa, pohár nebo mísa“ nabývají jinou dimenzi. Stávají se plnou, až masivní plastickou formou, aktivně vymezující vnitřní a vnější prostor.

Božena Vachudová

Předměty III
2009, rytina skoblinou, 40 x 50 cm

Předměty VII
2009, rytina skoblinou, 40 x 50 cm

Geofyzikální ústav AV ČR, v.v.i.
Archiv výtvarného umění

GFÚ

ARCHIV

Vás srdečně zvou
na padesátou prvou výstavu cyklu
Setkávání

Monika Immrová: Grafiky, slepotisky a jedna socha

zahájení ve čtvrtek 3. listopadu 2016
v 17:00 hodin

úvodní slovo Jiří Hůla
na hoboj zahraje Jana Šilhavá

otevřeno 4. listopadu 2016 - 27. ledna 2017
po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
www.ig.cas.cz
www.artarchiv.cz

Výstavy Setkávání v GFÚ podporuje MČ Praha 4.

Monika Immrová (1970)

1995-2001 Akademie výtvarných umění, Praha

-
Sochařská díla jsou většinou statická, v pohybu je doba, lidé, kontext, vztahy, společnost. Aby umělecké dílo bylo i za sto let sdělné, musí nést něco obecně platného. Podstatná přitom není dokonalost formy, skvělá technika, velké rozměry, dobové téma, překvapivé řešení, ale otevřenost. Otevřené a osobní dílo jde s časem, s dobou, s divákem. Čím více z něho čerpáme, tím je plnější o nové obsahy a výklady, o zkušenosti, o nové myšlenky, které dokázalo navodit, o probuzené pocity.

-
Sochy působí definitivně, neměnně (pokud to není mobil či variabil), a přesto je při žádném setkání nelze plně uchopit. Hmoty obrácené do všech stran prostoru jsou z každého bodu jiné, nevyčerpatelné, mění se časem a světlem, vynutí si pozornost, pohyb diváka.

-
Socha (plastika, objekt) vyjímá či vytrhává svou přítomností část z nekonečného prostoru, přesahuje tak své rozměry, ovlivňuje okolí. Energie, kterou vyzařuje, tvaruje či deformuje pole, ve kterém neviditelné silokřivky doznívají jako ozvěna nebo kola na vodě. Rozpoznat, kde oblast jednoho díla končí a druhého začíná, je záležitostí citu a zkušenosti. Díla se totiž většinou brání bezprostřednímu sousedství, vyžadují svůj vlastní prostor, neblízko - nedaleko.

Hrany II
2012, beton, v. 226 cm

Plastiky M.I. vypadají prostě. Jako jediná možná podoba sochy. Jako kdyby jiná možnost ani nebyla. Často jsou osově vystavěné, pevné, rovnovážné. Rovnováha sil není nehybnost, je to okamžik kdy těleso vržené vzhůru (tedy v pohybu) se na zlomek času zastaví. Ještě se nezačalo vracet zpět, ale už se nevzdaluje, ulpívá v rovnovážné poloze. Narušená rovnováha je nesmysl, neexistuje, rovnováhu lze jenom zrušit.

-
Sochy (plastiky, objekty – věci) Moniky Immrové něco připomínají, něco co dobře znám nebo co bych měl dobře znát, cosi důležitého, zásadního, na co se ale nedokáži upamatovat. Jako kdybych to hlavní zapomněl, jakoby ten současný neustávající proud zpráv, novinek, katastrof a senzací dokázal to podstatné přehlušit.

-
Co sochařka do svého díla vložila se nikdy nedozvíme. Stejně jako pocity, myšlenky, které si z jejich věcí (objektů, plastik a soch) dokážeme vzít, budou jenom naše.

-
Jak přistupovat k umění? Se zatajeným dechem? Jako na rentgenu – nadechnout se – a – nedýchat.

-
Jak jinak než uměním vyjádřit to, co je slovy nesdělitelné?

Jiří Hůla